

adequate bescherming van de gezondheid en de veiligheid gemeten aan de omvang van het risico.”

3.9.2. *Bijlage II, punt 1.4*

Het Comité wijst op zijn advies⁽¹⁾ over de parallelle richtlijn betreffende dit onderwerp [doc. COM(88) 76 def.], waarin sprake is van de informatie die de fabrikant over het gebruik van persoonlijke beschermingsmiddelen moet verstrekken; de relatie tussen fabrikant en gebruiker wordt zeer belangrijk geacht voor het tot stand brengen van een zo doelmatig mogelijke persoonlijke bescherming.

3.10.1. *Bijlage III, hoofdstuk I, eerste lid*

Hier kan verwarring ontstaan, aangezien in artikel 8, lid 1, wordt bepaald dat de fabrikant een dossier moet samenstellen, terwijl hij niet verplicht wordt dit dossier voor te leggen. Volgens de artikelen 10 en 11 is die voorlegging wel nodig voor de keuring en de verklaring van overeenstemming.

⁽¹⁾ PB nr. C 318 van 12. 12. 1988.

Gedaan te Brussel, 27 oktober 1988.

De Voorzitter

van het Economisch en Sociaal Comité

Alberto MASPRONE

Advies over het voorstel voor een verordening van de Raad tot vaststelling van toepassingsbepalingen voor Verordening (EEG) nr. 2052/88 met betrekking tot de coördinatie van de bijstandsverlening door de onderscheiden structuurfondsen, enerzijds, en van die met de bijstandsverlening door de Europese Investeringsfondsen en de overige bestaande financieringsinstrumenten, anderzijds

(88/C 337/13)

De Raad heeft op 8 augustus 1988 besloten overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 123, 130E en 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap het Economisch en Sociaal Comité advies te vragen over het bovengenoemde voorstel.

De Afdeling voor regionale ontwikkeling, ruimtelijke ordening en urbanisme, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 18 oktober 1988 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Serra Caracciolo; co-rapporteur was de heer Amato.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 259e zitting (vergadering van 27 oktober 1988) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen is goedgekeurd.

1. Voorwoord

1.1. Het onderhavige voorstel van de Commissie moet worden gezien tegen de achtergrond van Titel V van de Europese Akte („Economische en sociale samenhang”).

De tweede zin van hoofdstuk I, lid 1 b) dient als volgt te worden gewijzigd: „...dient het fabricagedossier voldoende gegevens te bevatten om de erkende keuringsinstelling, ..., in staat te stellen om te verifiëren ...”

3.10.2. *Bijlage III, hoofdstuk I, lid 2, a) (Engelse versie)*

De zin dient als volgt te worden gelezen: „a) its conformity to harmonized standards or other technical specifications referred to in Article 5.”

3.11. *Bijlage III, hoofdstuk II*

Het Comité is het eens met de door de lid-staten bij de aanwijzing van keuringsinstellingen te hanteren minimumcriteria. Het herhaalt echter wat in eerdere adviezen reeds is gezegd, namelijk dat de lid-staten elkaars testcentra en keuringsinstanties op basis van een communautaire regeling dienen te erkennen.

Daarin wordt nl. bepaald dat, ter bevordering van de harmonische ontwikkeling van de Gemeenschap in haar geheel, de economische en sociale samenhang binnen de Gemeenschap moet worden versterkt en de regionale verschillen — en met name de ontwikkelingsachterstand van de meest achterop geraakte regio's — moeten worden verkleind (art. 130 A).

1.2. Het Comité heeft reeds eerder verklaard dat het dit streven naar meer evenwicht tussen de regio's volledig onderschrijft. Het dringt er dan ook op aan dat de Gemeenschap een zowel in kwantitatief als in kwalitatief opzicht weldoordacht investeringsbeleid voert en het nodige doet om de huidige ontwikkelings- en inkomensverschillen binnen de Gemeenschap werkelijk te verminderen.

1.3. Om de economische en sociale samenhang binnen de Gemeenschap te kunnen versterken is het van essentieel belang dat de werking en de criteria van de structuurfondsen op een andere leest worden geschoeid, hoewel deze fondsen in feite alleen maar zijn bedoeld om het gebrek aan evenwicht tussen de regio's weg te werken.

1.4. Een echte, zinvolle hervorming van het structuurbeleid van de Gemeenschap dient op de volgende pijlers te stelen:

- Coördinatie van alle communautaire, nationale en regionale beleidsmaatregelen met rechtstreekse — of althans aanzienlijke — gevolgen voor de regio's, met name op het vlak van de werkgelegenheid.
- Concrete en efficiënte samenwerking zowel met de regionale en plaatselijke overheden als met de sociaal-economische kringen en hun vertegenwoordigers („partnerschap”).
- Vereenvoudigde, geharmoniseerde en flexibele procedures.

2. Algemene opmerkingen

2.1. Het Comité betreurt dat de Raad in zijn kaderverordening over de structuurfondsen geen rekening heeft gehouden met enkele opmerkingen die het in zijn vorige adviezen over deze problematiek ⁽¹⁾ naar voren heeft gebracht. Bovendien stelt het tot zijn spijt vast dat deze suggesties evenmin in de nieuwe voorstellen zijn verwerkt.

2.2. Wel bevat het Commissievoorstel een aantal bepalingen waarmee het Comité zeer ingenomen is.

Positief vindt het in de eerste plaats dat het additionaliteitsbeginsel wordt ingevoerd en tevens een methode wordt vastgesteld om na te gaan of dit beginsel in de praktijk wel wordt nageleefd (art. 9). Het zou wel graag zien dat nader wordt aangegeven wat met „overeenkomstige uitbreiding van de totale overheidsuitgaven” precies wordt bedoeld. De toepassing van het additionaliteitsbeginsel mag er nl. niet toe leiden dat sommige lid-staten met extra uitgaven geconfronteerd worden. De jaarlijkse uitbreiding van de financiële middelen van de communautaire Fondsen moet dus gepaard gaan met een netto verhoging van de overheidsuitgaven voor investeringen in de diverse lid-staten.

Positief vindt het verder ook dat de structurele steunmaatregelen voortaan vooraf en achteraf geëvalueerd zullen worden (art. 27, lid 2). Dat nu steeds een evaluatie vooraf zal plaatshebben, is beslist een stap in de goede richting. Wel zou het hele controlesysteem moeten worden verbeterd en nader moeten worden omschreven.

2.3. Toch stelt het Comité met bezorgdheid vast dat een aantal aspecten niet voldoende uit de verf komen of zelfs helemaal niet worden aangesneden; het is dan ook van oordeel dat de Commissie haar voorstel op drie punten dient te wijzigen.

3. „Partnerschap”: raadpleging en overleg

3.1. In zijn vorige adviezen over de hervorming van de structuurfondsen heeft het Comité de wens te kennen gegeven dat:

- de regionale en plaatselijke instanties niet alleen bij het uitwerken en indienen van de plannen, maar ook bij het uitwerken van de communautaire bestekken geraadpleegd worden,
- de raadpleging van de sociaal-economische kringen tot alle beleidsmaatregelen met structurele inslag wordt uitgebreid.

3.2. In artikel 4, lid 1, van de kaderverordening wordt bepaald dat de lid-staten moeten beslissen welke instanties aan dit overleg kunnen deelnemen. Dit sluit echter niet uit dat ook de vertegenwoordigers van de sociaal-economische kringen bij dit „partnerschap” kunnen worden betrokken.

Het Comité betreurt dat deze mogelijkheid in het onderhavige voorstel voor een verordening niet is opgenomen en nader uitgewerkt.

3.3. In de verordening moet duidelijk worden bepaald dat:

- de regionale en plaatselijke instanties bij het opstellen van de nationale plannen i.v.m. de vijf doelstellingen, het uitwerken van de communautaire bestekken, het toezicht en de evaluatie dienen te worden betrokken,
- de sociaal-economische kringen in de drie fasen van het besluitvormingsproces — plannen, communautair bestek en operationele programma's — dienen te worden ingeschakeld.

3.4. Dit overleg zou — op communautair niveau — moeten worden gevoerd met de vertegenwoordigers van de nationale, regionale en plaatselijke sociaal-economische kringen. De Commissie zou zich bij het uitwerken van een concrete regeling kunnen laten leiden door de ervaring die met de verordening inzake de geïntegreerde middellandse-zeeprogramma's (GMP) is opgedaan. Wel zou zij daarbij nog de nodige verbeteringen moeten aanbrengen.

3.5. Zowel in de nationale plannen als in de communautaire bestekken en de controle- en toezichtrapporten zou moeten worden aangegeven welke representatieve organisaties geraadpleegd zijn. Eventueel zou ook hun advies daaraan kunnen worden toegevoegd.

⁽¹⁾ PB nr. C 356 van 31. 12. 1987, blz. 13, en PB nr. C 175 van 4. 7. 1988, blz. 56.

4. Comités

4.1. In zijn vorige adviezen heeft het Comité zich onvoorwaardelijk voor de instelling van één enkel comité uitgesproken. Dat comité zou dan voor alle drie fondsen en voor alle vijf doelstellingen bevoegd zijn en bestaan uit vertegenwoordigers van alle betrokken instanties en partijen (de communautaire, nationale, regionale en andere overheden en de sociaal-economische kringen).

4.2. De Commissie wil echter drie comités instellen.

Het Comité betreurt dit omdat de door de Commissie voorgestelde oplossing — één comité voor elk van de drie structuurfondsen — beslist heel wat moeilijkheden zal doen rijzen. Die oplossing biedt nl. geen uitkomst voor het probleem van de coördinatie van de diverse steunmaatregelen die met het oog op de vijf doelstellingen en in het kader van de drie fondsen worden genomen; bovendien zouden de sociaal-economische kringen dan alleen in het comité van het Europees Sociaal Fonds vertegenwoordigd zijn (art. 124 van het EEG-Verdrag).

4.3. Het Comité acht het absoluut noodzakelijk dat voor deze twee problemen een oplossing wordt gevonden. Daarom dringt het erop aan dat men een speciale instantie in het leven roept en deze laat nagaan in hoeverre de diverse steunmaatregelen ter verwezenlijking van de vijf prioritaire doelstellingen in het communautaire bestek gecoördineerd zijn. Er moet dus beslist tenminste een raadgevend comité worden ingesteld, dat erop toeziet dat de sociaal-economische kringen en de Commissie bij de zaak worden betrokken.

4.4. Door „vertegenwoordigers van de lid-staten” te interpreteren in de zin van artikel 124 van het EEG-Verdrag (waarin sprake is van „vertegenwoordigers van de regeringen en van de vakverenigingen van werknemers en van werkgevers”) zou aan de deelname van de sociaal-economische kringen aan de werkzaamheden van de comités i.v.m. de doelstellingen nrs. 1, 2 en 5 een juridische grondslag kunnen worden gegeven.

4.5. In verband met de in de artikelen 26 en 27 bedoelde toezichtcomités en evaluatieprocedures zou men er goed aan doen rekening te houden met de ervaring die met de GMP's is opgedaan. Wel zou men de toezicht- en evaluatieprocedures nog moeten verbeteren door er ook vertegenwoordigers van de sociaal-economische kringen bij te betrekken.

4.6. Het Comité zou graag zien dat in de verordening de volgende zaken duidelijker wordt aangegeven

- Op welk niveau deze comités hun activiteiten dienen te ontplooiën (er moet nl. voor worden gezorgd dat zij ook op regionaal niveau kunnen opereren).
- Welke vertegenwoordigers van de sociaal-economische kringen in aanmerking komen om in het kader van een verruimd „partnerschap” aan de werkzaamheden van die comités deel te nemen.
- Van welke fysische en financiële indicatoren de Commissie bij het toezicht op en de evaluatie van de communautaire steunverlening zal uitgaan.

- Wat de inhoud van de op te stellen toezichtverslagen dient te zijn (het voorstel laat dat in het vage).

5. Criteria

5.1. Het Comité neemt kennis van de criteria die reeds zijn uitgewerkt om te bepalen welke regio's in het kader van de doelstellingen nrs. 1 en 2 voor structurele steun in aanmerking komen. Het dringt er echter op aan dat:

- met name m.b.t. doelstelling nr. 2 rekening wordt gehouden met de mogelijkheid tot steunverlening op grond van artikel 9, lid 2, tweede alinea, derde streepje, van de kaderverordening (verlies van werkgelegenheid — herstructurering van de ijzer- en staalsector of andere industriële sectoren die met een crisis te kampen hebben),
- de voor doelstelling nr. 5 b voorgestelde criteria worden herzien; deze zijn nl. onaanvaardbaar omdat zij te talrijk en te onnauwkeurig zijn en indruisen tegen het beginsel dat de steun gebundeld moet worden.

Het Comité verwijst daarom naar zijn vorig advies over deze problematiek, waarin het heeft voorgesteld de steun van het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling (EFRO) en van het Europees Sociaal Fonds (ESF) ten behoeve van regio's die wel onder doelstelling nr. 5 b maar niet onder doelstellingen nrs. 1 en 2 vallen vooral aan bergstreken en achtergebleven eilandgebieden te doen toekomen.

5.2. Het Comité ziet in dat de Commissie over enige armslag moet kunnen beschikken, maar is niettemin van oordeel dat zij zich daarbij aan welbepaalde criteria dient te houden.

6. Geïntegreerde aanpak

6.1. Het Comité wijst er nogmaals op dat zijn voorkeur uitgaat naar een methode die het mogelijk maakt op regionaal niveau een zo groot mogelijke synergie teweeg te brengen; vandaar zijn positieve houding t.o.v. „partnerschap”, coördinatie, concentratie van de steun en meerjarenplanning.

6.2. Net als in zijn vorige adviezen dringt het Comité erop aan dat een bijzondere inspanning wordt geleverd om de structurele steunverlening op een geïntegreerde manier aan te pakken. De thans voorgestelde wijzigingen m.b.t. de integratie van de vijf prioritaire doelstellingen in het kader van de regionale plannen, het „partnerschap” en de coördinatie van de steunverlening zijn ingegeven door het verlangen om de positieve gevolgen van een dergelijke aanpak op zo veel mogelijk gebieden te laten doorwerken, b.v. door de oprichting van gemengde regionale en plaatselijke organen en maatschappijen ter bevordering van de economische ontwikkeling en de werkgelegenheid. Bovendien moet worden bepaald dat geïntegreerde projecten in het kader van structurele steunmaatregelen met een horizontaal karakter steeds voor regio's op niveau NUTS III dienen te gelden, ook al blijven zij onder de bevoegdheid van de regionale overheden vallen.

6.3. Het Comité is dan ook van oordeel dat de Commissie ruimere mogelijkheden moet krijgen om de steunverlening op een dergelijke manier aan te pakken.

7. Nieuwe procedures

Het Comité dringt erop aan dat beter wordt aangegeven waarin de diverse fasen van de nieuwe procedure precies bestaan. Het is nl. van oordeel dat in deze verordening in de eerste plaats naar duidelijkheid dient te worden gestreefd. De verordening moet meteen kunnen worden begrepen en ten uitvoer gelegd zonder dat daarvoor eerst nog een aantal toepassingsbesluiten moeten worden uitgevaardigd.

7.1. Plannen

7.1.1. Het Comité is van oordeel dat de regionale plannen voor de onder de doelstellingen nrs. 2 en 5 vallende regio's in de regionale planning moeten worden geïntegreerd, maar het had eigenlijk liever gezien dat slechts één regionaal plan voor de vijf doelstellingen samen moest worden opgesteld.

7.1.2. In de kaderverordening wordt weliswaar bepaald dat voor de doelstellingen nrs. 3 en 4 een nationaal plan moet worden opgesteld, maar dit betekent niet dat het verboden is dit plan verder onder te verdelen naar regio.

7.1.3. Het Comité zou graag zien dat nader wordt aangegeven op welk niveau de plannen moeten worden uitgewerkt. „De territoriale eenheid die (de bevoegde instanties van de lid-staten) het geschikt achten” leent zich z.i. voor al te uiteenlopende interpretaties. Daarom stelt het voor te bepalen dat plannen die slechts voor één regio bedoeld zijn op regionaal niveau (d.w.z. door de bevoegde regionale instanties) dienen te worden opgesteld. Plannen die voor meer dan één regio bedoeld zijn of een sectoraal aspect van de ontwikkeling van meer dan één regio ten goede komen, zouden daarentegen overeenkomstig de regels van het „partnerschap” gezamenlijk door de nationale overheid en door alle betrokken regionale en plaatselijke instanties moeten worden uitgewerkt. Daarom zou de tekst van artikel 5, lid 2, derde alinea, als volgt moeten worden gewijzigd: „... wordt onderscheid gemaakt tussen de acties en uitgaven voor elk van de regio's ...”.

7.1.4. Het feit dat sommige problemen op niveau NUTS III worden aangepakt betekent niet dat de desbetreffende maatregelen niet in het regionaal plan mogen worden opgenomen of — indien er geen regionaal plan als zodanig bestaat — niet op de regionale planning mogen worden afgestemd.

7.1.5. Het grootste probleem houdt echter verband met doelstelling nr. 5 a. Het planningsbeginsel geldt voor alle doelstellingen zonder uitzondering. Het is dan ook onaanvaardbaar dat doelstelling nr. 5 a van meet af aan buiten de nieuwe procedures wordt gelaten.

7.1.6. Gelet op de in de kaderverordening gestelde termijnen dringt het Comité aan op een spoedige herziening van de landbouwverordeningen en verzoekt het de Commissie en de Raad daarbij naar een betere coördi-

natie en integratie tussen doelstelling nr. 5 a en de overige doelstellingen — zowel op het niveau van de plannen als op dat van de communautaire bestekken — te streven.

7.1.7. Het Comité acht de in artikel 6 aangegeven termijn voor het indienen van de plannen te krap en zou dan ook graag zien dat deze wordt gelijkgetrokken met die voor de doelstellingen nrs. 3 en 4 (1 juni 1989).

7.2. Communautaire bestekken

7.2.1. Het Comité betreurt dat de juridische omschrijving van de communautaire bestekken te wensen overlaat, hoewel het hier een fundamenteel onderdeel van de hervorming van de structuurfondsen betreft. Deze bestekken worden namelijk omschreven als „intentieverklaringen aan de lid-staten”, hetgeen weinig garanties biedt dat het overleg met de betrokken instanties concrete resultaten zal opleveren.

7.2.2. Het Comité stelt voor te bepalen dat bij de herziening van de communautaire bestekken alle betrokken kringen geraadpleegd dienen te worden.

7.2.3. Verder vindt het Comité het absoluut noodzakelijk dat precies wordt aangegeven of voor ieder plan een communautair bestek moet worden opgesteld dan wel of een communautair bestek meer dan één plan of slechts een deel van een plan kan omvatten. Dit is nl. van doorslaggevend belang voor de draagwijdte en het effect van de communautaire bestekken. Daarom zou de inhoud van de communautaire bestekken duidelijker moeten worden omschreven.

7.2.4. In de Spaanse versie van het Commissiedocument moet Titel III van de voorgestelde coördinatieverordening — overeenkomstig de in artikel 8, lid 5, van Verordening (EEG) nr. 2052/88 van 24 juni 1988 gebruikte terminologie — *marcos comunitarios de apoyo* (i.p.v. *estructuras comunitarias de apoyo*) worden.

7.3. Vormen van bijstandsverlening

7.3.1. Operationele programma's

Het Comité acht het van fundamenteel belang dat met — al dan niet geïntegreerde — operationele programma's wordt gewerkt.

7.3.2. Programmacontracten

Het Comité betreurt dat in het Commissievoorstel met geen woord wordt gerept over programmacontracten, hoewel daarmee in het kader van de GMP's positieve ervaringen zijn opgedaan. Het wijst er nogmaals op dat het programmacontracten als een uitermate belangrijk instrument beschouwt, waarvan de toepassing bij elk operationeel programma verplicht zou moeten worden gesteld. Bovendien is het Comité van oordeel dat niet alleen de communautaire, nationale en regionale of plaatselijke overheidsinstanties, maar ook de andere bij de tenuitvoerlegging van het programma ingeschakelde overheidsinstanties bij deze programmacontracten betrokken zouden moeten worden.

7.4. *Bijstand van de fondsen*

7.4.1. Het Comité is tegen een vorm van coördinatie waarbij de financiële middelen van de diverse fondsen afzonderlijk worden beheerd. Het is veeleer voorstander van een algemene planning van de ontwikkelingsbehoeften op regionaal niveau, omdat zulks tot een geleidelijke integratie van de diverse steunmaatregelen zou leiden en meer garanties zou bieden voor het tot stand komen van de noodzakelijke synergie, met name wat de afdeling „Oriëntatie” van het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) betreft.

7.4.2. Het Comité betreurt dat niet wordt aangegeven hoeveel geld resp. het ESF en het EOGFL voor doelstelling 1 zullen uittrekken.

7.4.3. Uit de formulering van artikel 14, lid 1, blijkt niet duidelijk genoeg dat in de aanvragen om bijstand precies moet worden aangegeven op welke vorm van bijstandsverlening de aanvraag betrekking heeft. „Specifieke actie” is — juridisch gezien — een te vaag begrip en moet daarom worden vervangen door de term „vormen van bijstandsverlening” genoemd in artikel 5 van Verordening (EEG) nr. 2052/88.

7.4.4. In vergelijking met de richtsnoeren van artikel 13 van de kaderverordening (minimum- en maximumpercentages voor de bijstandsverlening door de fondsen) geven de bepalingen van artikel 18 van het onderhavige voorstel (variatie van de hoogte van de bijstand) aanleiding tot verwarring, daar de opgegeven percentages niet bindend zijn en slechts als richtsnoer kunnen worden gebruikt.

7.4.5. De voorgestelde acties en maatregelen dienen in ieder geval in overeenstemming te zijn met het communautaire bestek. De woorden „in voorkomend geval” in artikel 14, lid 3, eerste streepje, moeten dus geschrapt worden.

8. *Bijzondere opmerkingen*

8.1. Het Comité is van oordeel dat verschillende andere punten in het voorstel voor een verordening meer aandacht zouden moeten krijgen en op een passende manier zouden moeten worden geregeld.

8.1.1. Artikel 3, dat betrekking heeft op de coördinatie tussen de structuurfondsen, de Europese Investeringsbank (EIB) en de overige financieringsinstrumenten van de Gemeenschap, is onbevredigend omdat er niet concreet in wordt aangegeven hoe deze coördinatie tot stand moet worden gebracht.

8.1.2. Artikel 33, dat betrekking heeft op de aan de communautaire maatregelen te geven publiciteit, zou de Commissie meer mogelijkheden moeten geven om de lid-staten bepaalde verplichtingen op te leggen.

8.1.3. Verder zou er meer nadruk op moeten worden gelegd dat technische bijstand bij voorrang aan de meest achterop geraakte regio's moet worden verleend en dat hiermee reeds bij de uitwerking van de plannen een aanvang dient te worden gemaakt, zodat die regio's zoveel mogelijk van de communautaire steun kunnen profiteren.

8.1.4. Uit niets blijkt dat de Commissie bij het uitwerken van de financiële regeling oog heeft gehad voor de doeltreffendheid van de structurele steunverlening.

8.2. Wat de coördinatie van de communautaire steunmaatregelen met structurele inslag betreft, wijst het Comité er nogmaals op dat alle financieringsinstrumenten zó moeten worden gecombineerd dat een zo groot mogelijke spreiding van nieuwe arbeidsplaatsen wordt bereikt.

8.3. Het Comité acht het noodzakelijk dat de Commissie bij de tenuitvoerlegging van de hervorming voor een duidelijke en precieze organisatie zorgt, waarbij de nodige coördinatie verzekerd wordt en de nieuwe structurele steunmaatregelen het gewenste effect sorteren.

Gedaan te Brussel, 27 oktober 1988.

De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité
Alberto MASPRONE